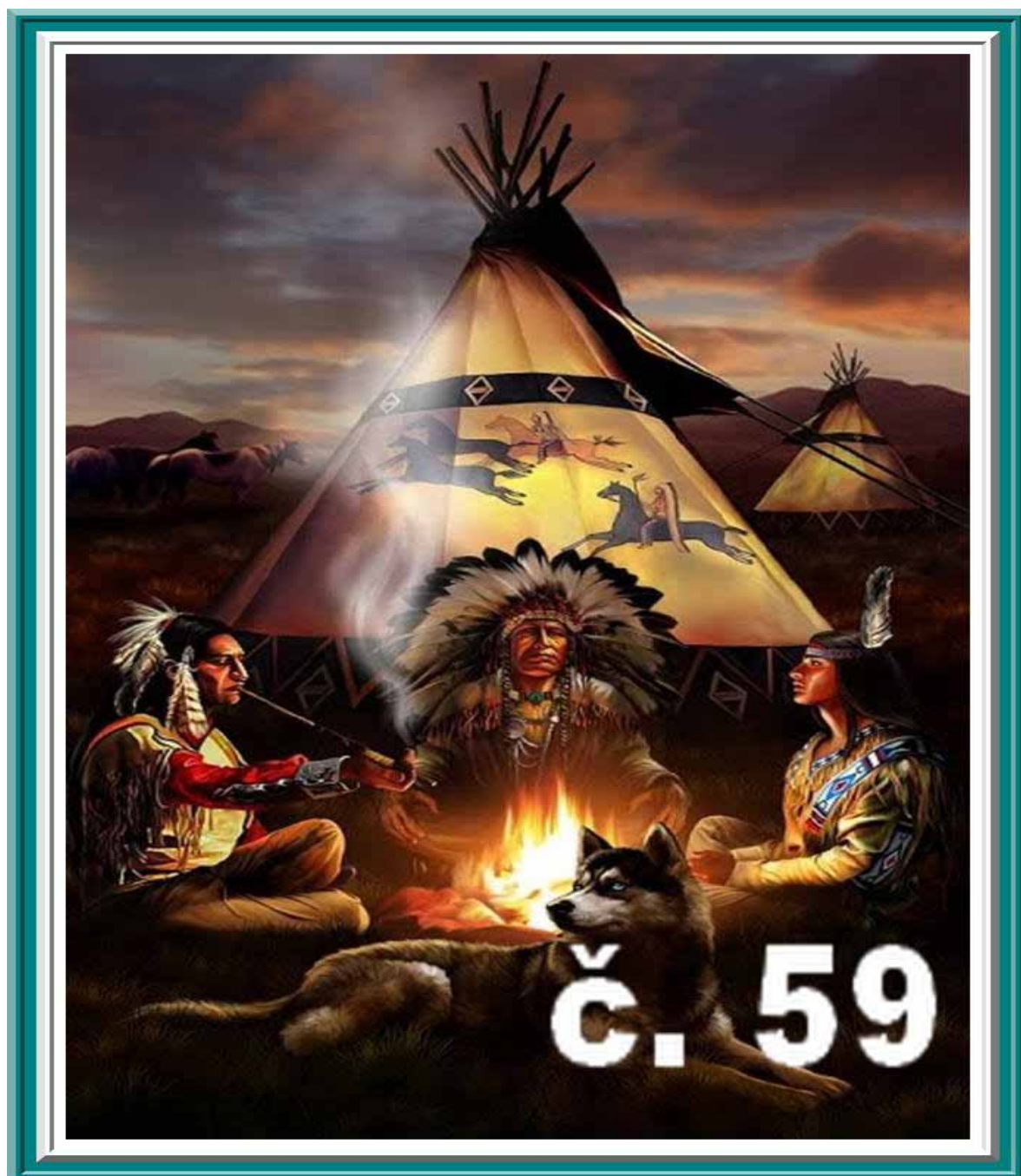

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN

www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O.Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č. 59 Srpen 2017

Ahoj, kamarádi! Novej Jižan se k vám tentokrát dostává trochu později, než jste snad zvyklí. Je to proto, že i my si

chceme vychutnat nějaký to pořádný letní dobrodružství. A léto tu konečně je - i když... i když je vlastně srpen měsícem kdy léto vrcholí i končí. Teda alespoň to prázdninový. Slunce stojí v zenitu a horko je příšerný. Ve vidinách se nám promítají stánky se studeným pivem a pobíhající blond'atý šťabajzny v bikinkách. Dlouhý dny a vysoký teploty ovlivňují všechny jedince a pojem „práce“ nás nijak nenaplnuje tím správným pocitem dychtivosti. O to víc si užíváme volna, oddáváme se snění, letním láskám a starosti odsouváme na jindy...

Léto, ach léto, vychutnáváme si tě z plna hrdel a u prdele máme všechny televize, internet, noviny a kdovíjaký ještě média plný imigrantů, strachu a názorového přetahování vo tom, kdo má vlastně pravdu. Trampové už v tom mají dávno jasno a svý pozice nemění ani v čase, kdy vyprahlá zem i ulice měst sálají horkem. My utíkáme do stinných lesů, do toho našeho zeleného gheta, k blahodárně působícím chladiřejm řekám a rybníkům. I když v něm nekáže žádný kněz, les je prostě náš chrám. A jak říká Marko Čermák: „...jsme uctívači starých časů a nesouvisí to s politikou, ale s mezilidskými vztahy. Snad dřív bejvaly solidnější a ryzejší... i když svinstva se dělaly vždycky a dokud bude člověk člověkem bohužel i dál budou, i když pokaždý jiným způsobem. Jen ta doba asi nebyla dřív tak rychlá a uspěchaná. Mohli jsme se v klidu courat

loukama zarostlýma vysokou travou a nemít přitom hrůzu z klíšťat, loukama třeba i s bodláčím, ale zalitýma krásným a teplým pozeňnaným světlem. A trampové taky nebyli tak líný, ne jako dnes, kdy skoro neudělají krok bez auta.“

Jsme uctívači starejch časů a tak taky víme, že na přelom července a srpna připadá i dávněj keltskej svátek vrcholnýho léta Lugnasadh, zjednodušeně řečeno takovej svátek chleba, koláčů a piva, v podstatě tehdejší dožínky, chcete-li a jeho symbolem byl černej havran, znamení keltskýho boha Lugha. Svátek se – stejně jako naše potlachy – neobešel bez posvátnýho ohně a symbolu kruhu jednoty, lásky, světla a tepla a uctívání lesních živelů. No, je to sice keltskej svátek, ale proč bychom ho v čase kdy dozrávají i lesní plody, dny se začínají zkracovat a rána už jsou citelně chladnější, nemohli slavit i my?

Ano, srpen je měsícem zrání a příprav na krátký podzimní dny. Svý jméno dostal asi ještě v dobách, kdy se úroda sklízela srpy.

Ale mohl by nést třeba taky jméno „Voden“ (jen si vzpomeňte, právě před 20. lety přišla první z celý řady dalších potopňovejch vln a zalila půlku Moravy. Anebo by mohl nést jméno „Měsíc bratrský pomoci.“ Každoročně jednadvacátýho na to vzpomínáme a říkáme si: „Kdyby... kdyby třeba tenkrát v srpnu nepřijely ty ruský tanky, mohlo bejt všechno jináč...“ Možná jo, možná ne, to je právě to ošidný kdyby. V každým pádu tehdejší události znamenaly konec demokratizačního procesu a do celýho světa totálně rozmetaly řady trampskejch osad, kamarádů i celejch rodin. A nejen trampové začali polykat hořký pilulky konsolidace režimu....

Srpen každopádně zůstává druhým měsícem prázdnin a je nejvyšší čas vybrat si nějakou tu dovolenou a vyrazit na nejrůznější sportovní či kulturní akce, koncerty, potlachy anebo jen na to obyčejný toulání, který vlastně ale bejvá tím nejkrásnějším co trempíř má. Tak si to užívejte a těšíme se na vás v měsíci padajícího listí.

MÁ TOUHA SPLYNOUT S PŘÍRODOU, S VEŠKERÝM JEJÍM DĚNÍM, POCHOPIT JEJÍ ZÁKONY, ZÁKONY ŽIVOTA A PŘEŽITÍ, POZNAT ZBLÍZKA CO JE OPRAVDU ŽIVOT, CO OBNÁŠÍ, CO OBNÁŠÍ NÁVRAT ČLOVĚKA K PŘÍRODĚ, K SOBĚ SAMÉMU, POZNAT ONU „DUŠI“ PŘÍRODY, JEJÍ FILOZOFII, KTERÁ OPRAVDU EXISTUJE, MĚ STÁLE ŽENE VPŘED A NUTÍ MĚ HLEDAT. NUTÍ MĚ HLEDAT TO NEPOSTIŽITELNÉ, TO, CO LIDSTVU ZATÍM CHYBÍ K ZNALOSTI O ŽIVOTĚ, TEN JEDEN CHYBĚJÍCÍ ČLÁNEK MOUDROSTI, KTERÝ SNAD NĚKTERÉ DÁVNÉ CIVILIZACE VYNAŠLY A KTERÝ ZPŮSOBIL, ŽE CHOD JEJICH ŽIVOTA SE DAL DOCELA JINÝM, ODLIŠNÝM SMĚREM.

... NEBO SNAD HLEDÁM NĚCO DOCELA JINÉHO? NEVÍM, JAK PŘESNĚ DEFINOVAT TO, CO HLEDÁM... ANO, NENÍ POCHYB. JE TO ZCELA NEDEFINOVATELNÁ VĚC...

zápis z jednoho cancáku

POVSTAŇTE, KAMARÁDI...

... a věnujme společně vzpomínku

LÁĐOVI DOLEŽALOVI – OVČÁKOVI

který nás nečekaně opustil
8.5.2017. Zůstává zapsán nejen
v srdcích T.O. Havran, ale i
ostatních a ohně na Houšťatech
budou zapalovány i jeho jménem...

NAČALI ŠESTOU DESÍTKU

Početná osada WINOGA ani po půlce století neupustila od tradičního Vítání jarních vod, které se konalo v jihočeském Záblatí již po jedenapadesáté. Oproti loňskému jubilejnímu návalu bylo to letošní počtem přítomných jaksi komornější, i když o muzikanty také zrovna nouze nebyla. Devět hudebníků se dokázalo důkladně prolistovat repertoárem a písnička tak figurovala v hlavní roli i tentokrát. A nezůstalo jen při muzice. Mohutně se plánovaly i nastávající vandry s obvyklými cíli a náplní, jak už to má Winoga ve zvyku.

Hanka

MALÉ POVZDECHNUTÍ

Stáváme se zřejmě národem cyklistů. Pozoruji to už delší dobu a utvrdila jsem se v tom i při svém květnovém vejšlapu v Novohradských horách. Ve velebném tichu osamělých lesních a lučních cest jsme si užívali zeleně, modré oblohy a konečně přízně sluníčka. Ale za celou tu dobu jsme nepotkali ani jednoho trampíka, dokonce ani pěšího turistu. Jen čas od času nám za zády tichounce zasvištěly gumy bicyklů a kolem nás se přeřítilo hejno papouškově barevných cyklistů. A ti bohužel neměli čas na to, aby se s námi pozdravili, natožpak zastavili a pokecali. Nejednou je totiž rozhodilo i naše vstřícné AHOJ, že jim kola zakličkovala. Jak rádi bychom místo těch lovců kilometrů v sedlech potkali ušlapaného trampíka s propocenou košilí a báglem na zádech jako kdysi – bohužel tentokrát zůstalo jen u toužebného přání. Tak snad příště...

Hanka

54 let T.O. Měsíční údolí

na Zlaté řece. Kam vyrazíme první květnový víkend bylo tudíž rozhodnuto. Vyrázili jsme už v pátek a včas vystavěli vigvamy, tudíž nás

Sluneční zátoky a po návratu se nestačili divit, koik že známých tvářů zatím ještě dorazilo. Dokonce jsme stihli i soutěže a i když jsme nebodovali, užili jsme si. Běh na lyžích neměl chybu! A řeči se vedly, kamarádi jamovali, někteří zoufalci sledovali hokej (v bláhové naději, že to ten národ'ák přece jen celé neposere) a všichni se těšili na večerní táborák. Oheň, za doprovodu tam-tamů a pěni posvátných písní, dovezla po Sázavě kanoe

Zafoukal severní vítr a z oblohy se k nám sneslo zvadlo na 54. výroční oheň T.O. Měsíční údolí z Ústí nad Orlicí, konané ovšem pravidelně na Stvořidlech

nečekaná sprška nijak moc nerozhodila a po kafičku jsme stihli procourat i nejbližší okolí. Večerní hraní pak bylo takovým úvodem do druhého dne, kdy jsme si neodpustili návštěvu nedaleké Jestřábovy

s indiánskou posádkou, osadní vlajka, doprovázená více než třemi desítkami ostatních

vylétla k nočnímu nebi... Do strun pak hrábl osadní soubor, chrudimská Chrupa, Country Colaps a mnozí a mnozí další. Díky pořizatelům i všem kamarádům, že dokázali vytvořit tak krásnou atmosféru a těšíme se, že je zase brzy uvidíme...

Don Diego

+++++

NA SÁZAVĚ PODRUHÉ...

... a jak řekli, tak také udělali. Přehouplo se pár všedních dnů a my po týdnu vyrážíme skoro do stejných míst. Tentokrát slavila své 20. výročí osada Jižní Karolína. Je krásně a tak než dorazíme na potlachoviště toho využíváme i k návštěvě Ledče n. Sázavou. Na fleku pak zalomíme palec se šerifem a dalšími a v družném hovoru setrváváme dlouho do noci. V sobotu se jdem pozdravit i s kamarády z campu Kančák, který leží nedaleko – oba jsou v údolí chráněném

okolními lesy, kterými protéká Pavlovický potok. I tento den sluníčko přálo a na odpoledních soutěžích, kromě např. střelby, opět nechyběl běh na lyžích. Připadali jsme si jak na letním soustředění našich biatlonistů. Jinak vše probíhalo tradičně – zapálení slavnostního ohně, minuta uicha, rozdělení cen a zpěv, zpěv, zpěv... Pak se vyhouplo sluneční nedělní dopoledne s přemlouváním bebechů aby se zase patřičně vecpaly do bágů a i když se nechtělo, vzhledem k vzdálenosti k domácí základně bylo třeba nakopnout plechovej dostavník a točit kolečkem jižním směrem. Bože, jak ten víkend s kamarády vždýcky uteče! Ale nevadí... určitě „co nevidět se sejdem...!“

Don Diego

<http://chararanch.rajce.idnes.cz/T.O. Jizni Karolina Hrusice 13. a 14.5.2017/>

...Pojď se mnou tam, kde nebe je vysoké a modré, kde oblaka bílá rychleji než kde jinde plují. Slyšíš tu píseň větrů v korunách borovic? Slyšíš tu píseň dalek závravných? Tíše a velebně šumí hlavy stromů. Záře slunce črvená stéká po jejich rozpukaných kmenech a vůně pryskyřice tě omámí. A večer oheň táborový tam do tmy zasvítí a vyvolá v tobě pocity, které otřesou tvou duší...

Foglarovci, vzpomínáte? Když už jsme byli na Zlaté řece, kdo by nenavštívil takřka poutní místo skautů i trampů zároveň – Sluneční zátoku? A tak jsme do

toho šli. Jenže...

„Alvarez potřebuje statečné a silné,“ říkali jsme si po celou dobu a byli svým způsobem rádi, že se Jestřáb nedožil toho, jak okolí jeho zamilovaného místa vypadá

dnes. Vykácené stráně, odstřelené skály a žalostný pohled na pravý břeh Zlaté řeky s jakýmsi squatem bezdomovců, to je zoufalý pohled na místa tolik

proslavená pražskou „Dvojkou.“ Jakoby tu řádila Zelená příšera. Nic na to nemění

relativně pietně udržovaný pamětní kámen. Odcházeli jsme rozčarováni a plni smutku. Tak už nejen ta Ivančena (říkali jsme si) a v srdci nás jen malinko hrálo pomyšlení, že alespoň ta Rodrigova skála a Zlatonosný potok zatím zůstaly takové, jakými byly ldysi.

Jožin

KDYŽ KE V TEXASU HORKO, SKORO SE NEDÁ PRACOVAT....

Čas letí jak ten jelen, co je někam šípem střelen. Sice 10. listopad 2017 se mnohým bude zdát ještě daleko, ale vzhledem k tomu, že klimatické podmínky v Texasu nám dovoluují pracovat jen v určitém čase, což jsou dva měsíce na jaře a dva na podzim, není zase tolik času nazbyt. V létě jsou zde úmorná vedra, ve kterých venku pracují jen ti nejstatečnější (ke kterým my už nepatříme) a i když máme většinou mírné zimy, tak ani v těch se moc pracovat nedá. V podzimních dnech jsme vyčerpáni přípravou podzimních slezin, které se již staly tradicí a nakteré se sjíždějí kamarádi ze všech koutů US, Kanady a též Evropy i Austrálie a tudíž nám na fyzickou přípravu 10. celosvět'áku falt moc času nezbyvá. Pracujeme už nyní... a to navíc fyzicky jen tři.

Zatím jsme postavili nové pódium, sprchový kout a umývárnu a nařezali spoustu dřeva na topení. Strávili jsme na tom na ranči deset dní a jen díky kuchařskému umu Umy jsme nepadli vysílením.

Na tyto projekty jsme použili peníze z erární kasy, do které i vy přispíváte – zatím se utratilo 1 300 dolarů. Už jsou zohotveny i odznaky o jejich výrobu se na Slovensku postaral kamarád Prcek a je už i prototyp camrátek, na kterých budou korálky a tříbarevná šňůrky symbolizující barvy Texasu, ČR i USA. Vznikly už i samolepky s nápisem Trampi sobě a razítko na potisk triček. Na zvadle pracuje Zuzana z Toronta.

Ale pozor. Donesla se nám zpráva, že na Country rádiu v Praze se silně propaguje akce 10. celosvětového potlachu. Chceme jen upozornit, že to je trampská záležitost, pořádaná trampy pro trampy a je **POUZE PRO ZVANÉ**. Nemáme zájem, aby se potlachu zúčastnily desítky lidí, kteří na potlach nepatří.

Farář a osada Fort Adamson

Pozn. red. – zpráva o těchto přípravách je převzata z Music Open a pochází z 29.4. 2017

TRAMPOVÉ V PLZNI

vyhrazených připomínce této události. Nejenže řada trampů zařazených ve špalírech kolem průjezdové ulice bedlivě sledovala průjezd konvoje, ale setkávali

Těšilo nás prohodit pár slov se známými trampskými tvářemi nejen z Plzně a Prahy, ale i z Budějic, Písku, Strakonice, Tábora, Krumlova a dokonce i ze Švýcarska, Německa anebo Austrálie. Ačkoliv nebylo kulaté

zpívali společně s vystupujícími...

Stalo se již samozřejmostí, že na každoročních oslavách osvobození v Plzni, se v početném davu objevuje poměrně dost často i trampská zeleň. Nejinak tomu bylo i letos v květnových dnech

jsme se s nimi i na kempch s vojenskou technikou a zejména pak na náměstí Republiky, kde se konal velký odpolední koncert. A dokonce i na koncertním pódiu (třeba Běďa Šedifka, Samson apod.).

výročí, konvoj byl početný – tvořilo ho zhruba 225 vozidel od jeepů až po obrněnce, a to jsme nepočítali motorky a pochopitelně ani pěšáky a skotské dudáky. A co se týká následného koncertu pod širým nebem, nedokázaly ho zlikvidovat ani tři sice krátké, ale vydatné přepřšky v průběhu programu. Nevíme, kam se posluchači dokázali vždy včas ukrýt, ale jakmile dopadly poslední kapky na zem, už se zase vyrojili před pódium a

SOČB

TRAIL KOKOŘÍNSKEM

Trail. I letos to bylo v půlce května, kterýžto termín se po všech těch letech

Každý rok vyráží naše T.O. Satan (a tím i redakční rada Jižana) se spřátelenými osadami ostravských T.O. Psanci a T.O. Brdští supové na společný

ukázal nejpraktičtější. Cílem bylo Kokořínsko. A tak vám tu teď bez dlouhého kecání předhazujeme hrst

fotek, jak to vlastně všechno probíhalo.....

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

No a příští rok se nám tam zase po třech obězích slunce kolem Země (jak tvrděj muslimáci) zatím rejsujou Beskydy. Tak uvidíme, s čím na nás Šerpa vyrukuje. Ale opatrně – už nejsme nejmladší !

+++++

+++++

+++++

PÍSNÍČKA NA SRPENEC

PÍSEŇ ČERVENOKABÁTNÍKA

hudba a text:
mirek poborník

The image shows a musical score for a song. It features a vocal line and a piano accompaniment. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 4/4. The score includes lyrics in Czech. The lyrics are: Jed' ko-ni můj, ten černý bod pro-ná-sle-ďuj, před ná-mi pr-chá vrah, v o-čích má strach. Strach má du-še pro-kla-tá, teď čeká ho od-pla-ta. Jen dál, zač bych před Bo-hem stál, do slu-žeb prá-va jsem se dal a pří-sa-hal. 2. Do-bře to vím, že přísahu zradit nesmím, povinnost svoji znám, tu neprodám. Za právo i život dám, já cestu jinou neznám. Jen dál, ká-o by se smrti bál, já často hleděl v její tvář, já nejsem lhář. 3. Teď stůj co stůj, ten před námi musí být můj, ze slibu neslevím, slovo splním. Co čeká ho, dobře ví, až spatří mě, oněmi. Jen dál, zač bych před Bohem stál, já často hleděl smrti v tvář, já nejsem lhář. Tam v údolí z mých rukou zákon promluví. Spravedlnosti průchod dám, jako že červený kabátec mám.

1. Jed', koni můj,
ten černý bod pronásleduj,
před námi prchá vrah,
v očích má strach.
Strach má duše proklatá,
teď čeká ho odplata.
Jen dál,
zač bych před Bohem stál,
do služeb práva jsem se dal
a přísahal.

2. Dobře to vím,
že přísahu zradit nesmím,
povinnost svoji znám,
tu neprodám.
Za právo i život dám,
já cestu jinou neznám.
Jen dál,
kdo by se smrti bál,
já často hleděl v její tvář,
já nejsem lhář.

3. Teď stůj co stůj
ten před námi musí být můj,
ze slibu neslevím,
slovo splním.
Co čeká ho, dobře ví,
až spatří mě, oněmi.
Jen dál,
zač bych před Bohem stál,
já často hleděl smrti v tvář,
já nejsem lhář.
Tam v údolí
z mých rukou zákon promluví.
Spravedlnosti průchod dám,
jako že červený kabátec mám.

KOTLÍKÁŘSKÝ VAŘENÍ

V USA neexistuje, aby si někdo sednul do vlaku jen tak s tornou, která váží jen pár kilo a trávil víkend touláním po lesích a spaním pod hvězdami. Ani největší podivín. Vyjímkou jsou snad jen přes oceán prouknuvší trampové, kteří znají, jak to chodilo a

chodí v místech jejich původních sídel. A tak ví, že trampové zakládají osady, mají šerifa, mohou se dělit na severany a jižany, na vandráky, čundráky, tuláky, ale že jedno mají společný. Vřelý vztah k přírodě a touhu po vlastním společenským řádu.

Ale jak řeší svou potřebu nasytit se když vyrazí ven? Řada z nás to samozřejmě v prvotním zápalu řešila poctivě tím, že jsme po vzoru skautů na hřbetech vlekli soupravy na vaření nebo tzv. „kochmašinu“ – většinou to byla ešusová souprava, plechovej hrnek nebo pánev. Většina z nás to nakonec stejně odpískala a začala chodit do hospody. Tam se ládujeme pivem, zakusujeme ho

utopencem, maximálně si někdy něco ohřejeme na skládacím lihovým vaříči přezdívaným „pastička.“ Většinou to bejval trenčianský párek s fazul'ou. Hodně trampů se omezilo na konzervy a chleba, frčela paštika na sto způsobů a samozřejmě těstoviny, časem vystřídaný praktičtější „drátěnkou“ – teda instantní nudlovou polívkou. Instatní polívky, to byly vůbec šlágry, protože je stačilo zalejt horkou vodou a nemuselo se to ani moc vařit. Bylo to teplý a připomínalo to jídlo. Lančmítý se pekly aniž by se otevírala konzerva (tu stačilo jen napíchnout), ale taky se našli cvoci, kteří rozdělali oheň ve vyřazený smaltovaný vaně, přes kterou položili rošt a grilovali jak o život. V době, kdy jste chtěli bejt nekonvenční, nevařili jste v ešusu, ale koupili jste si místo toho zednickou fanku, která pak dobře posloužila jako wok pánev. Někteří z nás dokázali připravovat palačinky na dopravních značkách, maso – pokud vám to nebouchlo do ksichtu – se dusilo v Setonově hrnci a mezi obíbený techniky patřilo i cikánský pečení drůbeže oplácáný hlinou nebo jílem. Ryby se balily do lopuchovejch listů (sám jsem neochutnal) anebo se napíchny na klacek přímo nad oheň. Uzení probíhalo ve velkejch plechovkách vod okůrek a stačilo jen trochu víc vlhkýho dříví a uzenny nebyly jen připravovaný tovary, ale všichni okolo.

Plechovky byly vůbec vždycky vděčným materiálem na improvizovaný nádobí. Nechalo se v nich udělat cokoli – od ohřátí vody na kafe, po rozpuštění a míchání směly na fakule. Úplným extrémem je i tzv. „měsíční vaření“ – zajímavěj je už samotnej fakt, jak to vůbec funguje. Potřebujete k tomu velkou termosku, do který nasypete na kostičky nakrájený brambory, zeleninu, špek... zalejete to horkou vodou, zašroubujete a necháte dlouho ležet. Termoska si zachová horkost vody a suroviny v ní prostě „utáhnete.“ Tam, kde je nedostatek paliva na oheň, je to docela zajímavá metoda, i když by byl v tý termosce lepší třeba grog. Nejběžněji ovšem grilujeme u otevřenýho ohně na roštu, kusu plechu nebo litinový desce. Potom má ta bašta tu správnou kotlíkářskou chuť...

Na motivy z FB - JOŽIN

Vzpomínka na otce Šilhavého mariňáka

Sto pět svíček by posledního května plálo při vzpomínce na jubileum Ády Vodrážky, někdejšího člena legendárních Westmenů a autora jedné z nejpulárnějších tramských swingovek, kterou známe pod názvem Šilhavý mariňák. Tahle písnička se rychle rozšířila mezi vyznavači kouřových signálů, ale bez problémů přeskočila i na oficiální pódia a kotouče tehdejších černých vinilových desek.

Áda se narodil v r. 1912 jako nejmladší dítě vyhlášené pekařské rodiny. Ta si svůj pekařský erb držela po celé generace po dvě století. Takže zákonitě role pekaře a cukráře přešla i na Ádu, jehož šikovné ruce ho pak po téhle ranweji zanesly až do Rakouska. V pekařské cechu se mu dařilo, takže si mhl dovolit sedlat své četné koníčky, k nimž patřilo závodění na motorkách, ale také volejbal a fotbal, ve kterých byl rovněž úspěšný. V době války, která prověřila charaktery lidí, se zachoval jako statečný člověk – po nocích totiž pekl načerno z „ušetřené mouky“ chleba pro potřebné.

Jako většině kluků mu nebyla cizí ani touha po romantice a dobrodružství. Výlety do přírody, rybaření a plavba na kánoji však nestačily naplnit jeho sny, takže jako další stádium následoval – tramping. Áda vlastně patřil k průkopníkům této zelené vášně, kterou bok po

boku doprovázel i silný vztah k hudbě. Klasické hudební vzdělání, které se mu snažil zajistit otec, však odmítl, na rozdíl od bratra Jaroslava, který se stal uznávaným koncertním pianistou. Áda se věnoval kytarě, která se víc hodila k jeho toulání...

Povzdechy

**Přelétly mraky,
touhy zmizely,
vše odvanul čas.
Roky uběhly taky,
zbyl jenom otisk,
jen slabý hlas.**

**Dál život běží,
mění se zas,
tak jako mámy
dostihnul nás.
Vyrostly děti,
vnuci jdou dál
jednou jsi mlád,
jednou jsi král!
Pak zmizí v dáli
vysněný cíl
jen když ses
snažil
dostižen byl.
Uběhlo mládí,
všemu se
zasmějem,
vždyť přeci ještě
zbyla nám naděje!**

Nejenže se sám naučil hrát, ale skládal i vlastní písničky. Byl houževnatý, měl úžasnou výdrž, ale také obdivuhodnou paměť jak na hudbu, tak na texty. Mimo jiné byl také skvělým vypravěčem a showmanem, což dokázal mnohem později zúročit i účastí v oblíbeném americkém televizním pořadu 70. let – The Show. A chybělo jen maličko, aby dosáhl na první příčku.

Ale vraťme se k Ádovým mladším rokům. Jako u většiny i u něj eufonickou radost z osvobození vystřídal pak zklamání z komunistického nástupu, takže koncem 40. let ilegálně opustil republiku. Nějaký čas strávil v utečeneckém táboře v Itálii a když přišla nabídka na odchod na Nový Zéland nebo do Kanady, vybral si onu druhou možnost. Zakotvil v Ottawě, kde pracoval jako pekař a pilně se učil anglicky a francouzsky. Ve volných chvílích se náruživě věnoval rybaření. Toužil ale po divoké přírodě a tak se za čas odebral na sever do Britské Kolumbie, kde se živil jako kuchař. Místo cukrářského

šéfa, které mu osud přihrál, ho zavedlo do národního parku v Laurentide. Následovala série úspěchů v soutěžích v pečení dortů a cukroví, ale také sochání z ledu. Tady se seznámil s mladou číšnicí Jacqueline, se kterou se pak oženil. A o tři roky později už přemístili do dalšího národního parku – Bannfu, kde se Áda stal cukrářským mistrem v hotelu Timberline. Ádovi se v Bannfu moc líbilo, ale život a toulavá nátura ho v r. 1958 zavály

úplně jinam – do Toronta. Tam se jim narodil syn Eda, jehož Áda systematicky vedl nejen k vytrvalosti, ale i k různým druhům sportu a to se Edovi v životě moc hodilo.

Ani v Torontu však Áda dlouho nevydržel. Když Eda dosáhl předškolního věku, naložili svůj majetek do malé dodávky a všichni tři se vydali do slunné Kalifornie. Malý domek v San Fernando Valley, kde Áda pracoval jako šéf cukrárny v hotelu Sportsman Lodge, se stal už jejich stálým domovem. Tady ho navštěvovali přátelé a příznivci z různých míst světa, i ze staré vlasti. Áda totiž nejenže nepřerušil své staré vazby, ale okruh svých kamarádů ještě rozšiřoval. Věnoval se široké osobní korespondenci, experimentoval s fotografováním a jeho snímky, stejně jako jeho články, se objevovaly na stránkách novin a časopisů a nezdálo se, že by se nezřídka i bodovaly v různých soutěžích. Nezanedbával však ani svou věrnou kytaru a hudbu samotnou. Vzpomínám si, jak mi kdysi dávno poslal kazetu s nmahrávkou jeho Šilhavého mariňáka v různých provedeních – od typického swingového pojetí přes folkovou verzi až po podání klasickým komorním tělesem.

<https://www.youtube.com/watch?v=wFWOmdxr1UQ>

<https://www.youtube.com/watch?v=C7cM8gGNvpg>

A navíc podlehl i dalšímu koničku – sběratelství, zaměřenému především na hudební nástroje a staré fotoaparáty.

Typické pro tohoto houževnatého chlapíka bylo nejen přátelské porozumění, laskavý humor a osobitá recese, ale i jeho bezelstné nadšení pro všechno co vonělo kouřem táborových ohňů, větrem dalek a znělo kytarovými strunami.

Zemřel krátce před svými devadesátými narozeninami, odešel tiše a nenápadně. Ale jeho písnička o šilhavém mariňákově žije dál u našich ohňů, ve vlacích či trampských hospůdkách. A kdykoliv ji uslyším, vzpomenu si na drobného, šlachovitého Ádu, s laskavým, šibalským úsměvem a širokým srdcem....

HanHos

KAMARÁDI NEZAPOMÍNÁJÍ...

... a těm, kdož předčasně odešli na poslední vandr k nebesskému ohni, obvykle věnují víc, než pouhou

vzpomínku.... Vážíme si toho, že i na T.O.S. Kanadský vlk vybudovali další pietní místo, tentokrát pro kamarády Bizona a Vlčáka, kteří nás loni tak nečekaně opustili. Přejmě si jen, aby na pamětní desce přibývaly fotky s co nejdelšími intervaly....

-red-

MODRÁ KOTVA ZAKOTVILA V POHODĚ

MODRÁ KOTVA (Buben)

Z překrásně vedené kroniky, založené dne 10.5. 1966, se od jejího zapisovatele Špirituse (časem však funkcí kronikáře prošlo více lidí) možno dočíst, že název osady byl odvozen od pojmenování staré nýřanské osady, jejíž chata stávala v osadě Údolí slunce u Valchy (rok 1930). Členem této staré osady byl i Václav Berdych (*1917 +1989) přezdíváný Strejda, který novou osadu Modrá

kotva založil pod hradem Buben na řece Mži v roce 1962, společně s ustanoveným šerifem Pepou Laštovkou a svým synem Bédou Berdychem. Do osady pod Bubnem, jejímž prvním azylem byla Berdychovic rodinná chata, které se říkalo „Bouda“, pak v krátké době vstoupili Marie Berdychová (Bédova sestra), Josef Matějka, Josef Tráva, Franta Pavlis, kronikář a pozdější šerif Oldřich Hein – Špiritus,

Tomáš Strádal – Tom a Jirka Pálek – Pacina. Na jaře 1966 se ujímá na krátkou dobu funkce šerifa Strejda a po něm zmíněný Špiritus, ale jen do března 1968, kdy jej opět vystřídá Strejda. V té době již kluci budují na nádvoří hradu Buben kemp a připravují ho na uspořádání potlachu, který se konal v květnu 1966. Nato, že to byl jejich první potlach, se zde sešlo neuvěřitelné množství kamarádů – přes 200! Hlavní cenu tehdy vyhrála plzeňská osada Pecos....

(úryvek z knihy o západočeském trampingu sepisované kamarádem Čárou)

hodinách, v průběhu komorního posezení s písničkou, zvrstlo v krátkou leč vydatnou přepršku, ale po dešti se zase pokračovalo skoro do svítání. Modrá kotva se na své

Přes tři stovky vyznavačů kouřových signálů se sešlo na Bubnu na potlachu západočeské trampské osady Modrá kotva, která ve třetím květnovém víkendu oslavila 55 let svého trvání. Páteční doslova letní počasí se sice v nočních

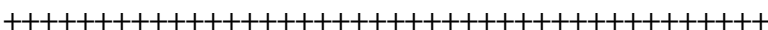
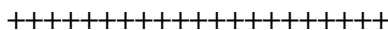
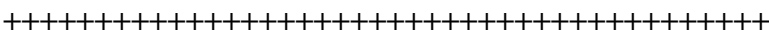
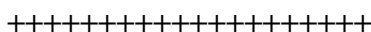
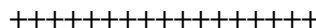
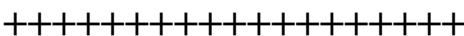
odpolední sportovní soutěže a sobotní muzicírování u ohně opět téměř do ranních hodin si rovněž zaslouží jasné zvednutí palce. Jmenovat všechny zúčastněné hudební formace by bylo příliš únavné, ale neodpustím si kratičce připomenout vystoupení Lenky Slabé – Vostře. Ta se vrátila již natrvalo zpátky do Česka, takže budeme mít možnost slyšet její jedinečný hlas už v nejbližší době i z různých oficiálních pódii. Už se na to opravdu těším.

výročí a na účast kamarádů z celého světa (zastoupeno bylo nejen Německo a Švýcarsko, ale i Amerika a Kanada) připravila opravdu důkladně, včetně zajištěného zázemí. Skvěle proběhly i

Hanka

TVÁŘE FTPHJ

MÁJOVÉ LÉTÁNÍ MODRÉHO ORLA

Po tříleté pauze se opět v posledním květnovém víkendu rozhořel v šumavském Anníně potlachový oheň T.O. Modrý orel, a to ve znamení už pětapadesátého výročí této osady. Tentokrát mu přálo nejen báječné slunečné počasí, ale i účast – sešlo se zde okolo dvou set lidíček z českého trampského světa, ale i z Německa, Švýcar, Ameriky, Kanady a Austrálie. A to navzdory tomu, že se paralelně konala celá řada

dalších jedinečných potlachů a přitažlivých akcí s trampským puncem.

Až do ranních hodin se pak protáhlo jak předpremiérové páteční, tak i sobotní hraní a zpívání u ohně, v němž se střídali ostrřílení trampští muzikanti. Zazněly osvědčené trampské hity i polozapomenuté vykopávky, které spolehlivě vyvolávají staré vzpomínky, i písničky s mladším datem vzniku, ale prezentovalo se rovněž trampské mládí (např. kamarád Džezy s báječnou kytarou).

Nedělní tečkou za zdařilým trampským setkáním byl jako obvykle turnaj v gorodkách, který je vždy zárukou dobrých výkonů a dobré zábavy.

Hanka

VANDRÁK ČESKÝ – TRAMPUS BOHEMICUS

V předminulém čísle Jižana jsme se seznámili se zajímavým živočišným druhem – vandrákem českým. V čísle minulém jsme pak začali s jeho zařazováním a tříděním do různých tříd, druhů a poddruhů, probavše TRAMPA POHODÁŘE a TRAMPA DÁLKOPLAZA. Na stejné vědecké bázi pokračujeme i dnes, i když upozorňujeme, že následující text je pouhou teorií a fixí a jakákoliv podoba s realitou je čistě náhodnou shodou!

TRAMP SRUBOVO – OSADNÍ

Tramp Srubovo – osadní má své oblíbené místo: srub, převis či plac v lese a jedině tam pravidelně jezdí. Své trampské sídlo střeží, udržuje, opečovává, brání a stále zdokonaluje. Usilovně buduje vycyтанé závěsy pro kotlíky, skvělé postele z mechu a jehličí, zábradlíčka, schody, sedačky, lavičky a čisté studánky v okolí. Před odchodem do

civilizace svůj kemp vzorně uhrabe a uklidí. Na kempu či ve srubu má vzorně vedenou kempovku a pokud mu v ní kemp písemně pochválíte, bude mít velkou radost.

Tramp Srubovo – osadní je většinou vlídný k vetřelcům, kteří do jeho teritoria vpadnou a rád se chlubí svým kempem. Bývá vybaven kytarou či harmonikou a večer při ohni hraje a zpívá co mu hrdlo stačí. Často bývá doprovázen psem.

TRAMP PÁTRAČ

Tramp Pátrač je hnán neúnavným objevitelským pudem. Na tramp vyráží zásadně tam, kde ještě nikdy nebyl. Vybaven radami, mapami a souřadnicemi neúnavně pátrá po nových kempech, srubech, převisech a dalších místech spjatých s trampingem. Neohroženě se spouští po skalách, plazí ze skalními průrvami, či skáče po vrcholcích hor, jen aby něco nového našel a objevil. Den kdy nic nenajde, považuje za ztracený a večer pak propadá do hlubokých depresí. Tramp Pátrač je vybaven notesem, foťákem a GPSkou a všechny své objevy patřičně dokumentuje. Trampa Pátrače poznáme podle rychlé chůze a pohledu štvance. Řítí se za stále novými objevy, nezastavuje, nejlí, nespí a neúnavně postupuje stále vpřed.

TRAMP AMÍK

Tramp Amík vyráží na vandr vždy vzorně ustrojen do uniformy své oblíbené (většinou US) armády, má přesný přehled o výzbroji a výstroji a nikdy nezkombinuje výstrojní součástky různých historických epoch, či různých druhů zbraní. Na těle má neuvěřitelné množství kapes, sumek a kapsiček a v nich vše pro přežití v létě, v zimě, v Africe i za polárním kruhem. Tramp Amík se rád plíží hlubokými lesy, neuhne ani potoku či bažině a po celou

dobu přesunu se vhodně maskuje. Vybaven přesnou mapou s vyznačenou trasou pochodu a časovou osou přesunů postupuje stále vpřed a nic ho nezastaví. Protože se umí skvěle maskovat, zůstává povětšinou nespátrán. Tramp Amík touží po vojenské kariéře a jeho vysněnou ktrajinou je Indočína. Většinou je přátelské povahy a pokud ho i přes jeho důkladné maskování objevíte, v době plánované přestávky vás rád seznámí se svou výzbrojí a výstrojí a vše předvede a vysvětlí...

Zpracováno dle poznatků T.O. Minnesota

VELIKEJ KAMARÁD...

... a dvacet let bez něj

I když připadá vlastní výročí až na prosinec, hodí se vzpomínka spíše na jaro nebo na léto – na dobu kdy jezdíme na vandry častěji, než v zimě.

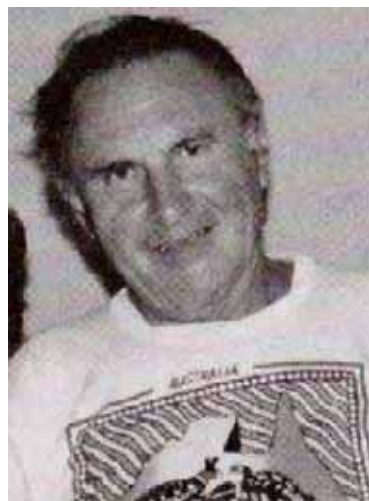
VLADIMÍR STANĚK se narodil 6.9. 1928 a hudbu už měl ve vínku: děda, táta i dva bráchové byli varhaníky v březnickém kostele. V r. 19412 nastoupil do učení na slévače v brněnské firmě Uxa a někdy v této době se stal i členem T.O. Kačeři a získal přezdívku ROLF. Z této firmy byl po r. 1948 vyhozen a po vojně nakonec zakotvil v umělecké slévárně v Blansku, kde mohl odlévat sochy nej přednějších českých sochařů pro muzea a galerie. Svě znalosti tak rozšířil i o obor cizelářský. Významní sochaři jej pak přiměli i k tomu, aby si v Náměšti n. Oslavou otevřel vlastní, špičkovou kovoliječskou dílnu, kde

nebyl rozptylován komerční prací. Umělecký slévač byl ale překvapivě ve své době i jedním z nejlepších brněnských kytaristů a hráčů na foukačku. Do svého kvartetu jej dokonce lákal i legendární brněnský džezový kytarista Antonín Julina.

Občas s ním pak tedy hrával (ale třeba i s Gustavem Bromem)... ale když zjistil, že by musel pracovat především v noci, dal přednost rodině a pobytu v přírodě. Jeho chata na milované Oslavce, postavená r. 1960, je po

Theimerově chatě Bóje jedna z nejstarších. Rolf skládal muziku k trampským písním, a to převážně pro skupinu PŘÍBOJ. Jeho melodie jsou otextovány Joe Jégrem a Jiorkou Fládrem (+1986), ojediněle i Wabim Ryvolou. V r.

1987 vydal Trampské písničky a další mu vyšly v jiných

sbornících. Do Brna nadále dojížděl na trampské sleziny a jeho písně zněly a znějí na Portách, v rozhlase, televizi, ale především u ohňů. Zpíval je trampský soubor Příboj, ve kterém v sedmdesátých letech Rolf hostoval, než se stal jeho stálým členem. Příležitostně hrával ve slavném Cabanos triu a vedl bálou kapelu Bezprizorní. Byl i dlouholetým členem brněnských Old Boys. Rolf jezdil rád do přírody, pozoroval ptáky, měl rád vodu a kanoistiku. S kamarády navštívil Itálii, Rakousko, Kanadu... než 10.12. 1997 podlehl zákeřné chorobě.

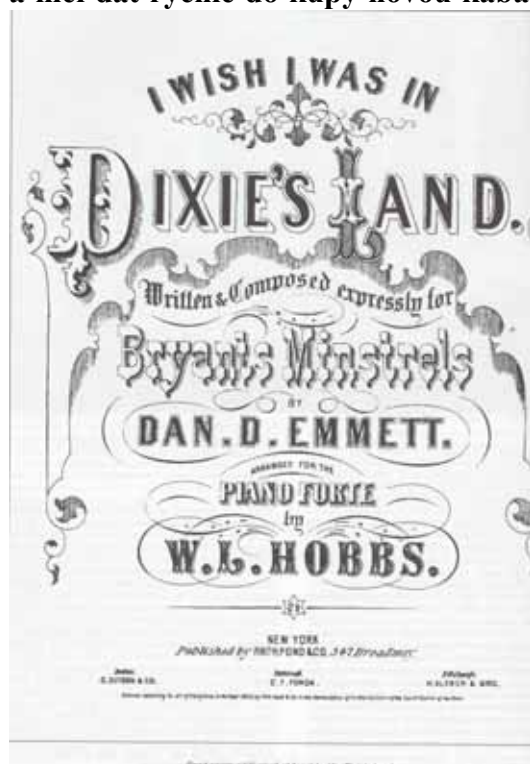
Radovan Zejda

<https://www.youtube.com/watch?v=ovg6AJ6xPuc>

DIXIE A TY DRUHÉ

Když ve Spojených státech skončila občanská válka, zůstaly po ní, kromě staniců mrtvých a zmrzačených obětí, kromě vypálené a vydrancované země a kromě lidí ztrativších veškeré životní perspektivy, kupodivu i desítky vojenských písní, které si obě zneprátelené armády zpívaly na svých taženích. Ať už ve chvílích klidu, či pro dodání sebevědomí před nastávajícím útokem. Hrály se na obou stranách, zpívali je vojáci v modrých i šedých uniformách a každý pluk míval svou kapelu, která ho doprovázela až do předních linií. Soudí se ale, že prý ty, co si zpívali federálové, pozvedaly náladu vojska víc. Konec konců proč ne – když vítězili... Ale i rebelské písně si svou práci odvedly. I jižané totiž měli takové, které jim držely morálku na výši. Např. jejich slavný pochod Dixie byl dobře znám i na severu a Abraham Lincoln si jej nechal zahrát nejen při svém uvedení do úřadu, ale i na konci války a prohlásil, že je to jedna z nejlepších písní, které zná a že se musí rehabilitovat pro Unii. Vezměme si jen její historii. Traduje se, že v r. 1859 seděl doma skladatel Daniel Decatur Emmett (mimochodem zásadový seveřan a odpůrce otroctví, kterému pak spojení jeho jména s nejslavnějším jižanským pochodem nesmírně vadilo) a měl dát rychle do kupy novou kabaretní písničku. Venku lilo jak z konve a on si přál

být na slunném jihu. A ejhle. Stačilo použít nápěvu černošského spirituálu a písnička byla na světě. O dva roky později se dostala k brigádě konfедераčního generála Alberta Pika a dostala nový text – ten optoval práva jižních států vzepřít se tyranii federální vlády a Dixie se tak nejenže přes noc stala hitem, ale vlastně i neoficiální hymnou Konfederace. A jak už jsem se zmínil, hrála se nejen při inauguraci Abrahama Lincolna, ale i jeho odpůrce Thomase Jeffersona.

O názvu Dixie se dodnes badatelé prou. Někteří říkají, že je odvozen od jména jednoho z geometrů, kteří vytyčili hranici mezi severem a jihem, jiní zase, že nese jméno jednoho holandského plantážníka, další pak, že jde o přezdívku bankovky používané v Charlestonu. Obdobné téma jao Dixie měla také Mc Cartyho Bonnie Blue Flag, jejíž předlohou byla stará irská námořnická písnička. Na jihu byly populární také The Southern Soldier Boy,

Goober Peas (u nás známá jako Buráky) či The Yellow Rose of Texas. Německá melodie Ó Tannebaun, na jihu známá a oblíbená, na začátku války dostala jiný text, který složil voják ze státu Maryland – přívrženec Konfederace v době, kdy byl tento stát stále ještě

členem Unie... a jeho verze se prý jeho spoluobčanům zalíbila natolik, že serozhodli přidat k secesi. Ostatně dodnes, i když patřičně upravená, je stále hymnou tohoto státu.

Byla to doba, kdy ragtimu předcházela ještě šedesátými léty počínající éra sentimentálních balad, s výrazným skotským či irským podtextem, melodie, které si třeba přistěhovalci přivezli ze staré vlasti. A samozřejmě, že tvorbu muž, které by prý jinak za války měly mlčet, ovlivňovaly i černošské spirituály a balady.

Faktem je, že nejvíce písníček z té doby, vzniklo oprávně za onoho konfliktu. Žádná jiná válka nevyvolala tak velkou potřebu hudebních aktivit. Tvorbu z té doby je těžké rozdělit na severanskou či jižanskou, byť některé písně mají vyhraněný charakter k té či oné straně. Stejně originály můžete pak třeba najít v upravené verzi na straně protivníka. Nápěvy byly stejné, textových složek na desítky...

Hned po vypuknutí války začal hudební průmysl chrlit tiskoviny, připomínající dávno kramářskou tradici. Lavinu válečných písníček odstartovala asi ta od Georga F. Rotta „První dělo bylo odpáleno, ať Bůh chrání právo.“, která vyšla už tři dny po ostřelování Fort Summteru. Podobné osudy provázely i jiné písničky. Pro sever, nebo chcete-li Unii, byla asi nejtypičtější Battle Hymn of The Republic (původně protestantský žalm), z něhož přívrženci protitrokářského hnutí udělali John Brown's Body. Stala se jednou z hlavních pochodových písní americké armády a díky skautům se pak rozlétla do celého světa. My ji známe od táboráků, kde ji zpíváme jako Černého muže, aniž si ovšem uvědomujeme, že tak prakticky opěvujeme akci teroristické skupiny.

Ve vojenských táborech byla velice populární i Kingdom Comming, Tramp, tramp, tramp (známe v podání Paběrek jako Šlap jen šlapej dále) i teskná Just Before The Battle. Jiným hitem této éry byla třeba píseň od Henryho Clay Worka Marching Through Georgia, připomínající Shermanovo úspěšné tažení k moři a zničení infrastruktury tohoto státu... dodnes ji na jihu nesnášejí. V jižanských saloonech se naopak ujal popěvek o starém, dobrém rebelovi, který nenávidí ústavu a lituje, že zabil příliš málo modrokabátníků a nežádá žádnou milost. Autoři takových hitů jako třeba

Comrades nebo The Drummer Boy of Shiloh, se propadli do anonymity. Battle Cry od Freedom (Bojový křik svobody), to byla písnička, která se v armádě Unie rychle rozšířila a jejíž melodie byla tak chytlavá, že ji s upraveným textem začal zpívat i jih. U válečných ohňů jste mohli slyšet i Lorenu a Lauru Lee, kterou později (jako Love Me Tender) tolik proslavil Elvis Pressley. Také námořníci měli svůj repertoár – i duel mezi jižanským korzárem Alabamou a severanským křižníkem Kearsage byl zvěčněn v písních, stejně jako takový boj Merrimacu (Virginie) s Monitorem. Ke konci války, kdy už vojáci toužili hlavně po tom, aby se vrátili domů, se ujala dodnes zpívaná Johny Comes Marching Home. Mnohé z výše uvedených písní zlidověly a i u nás je zpívají trampské či country kapely.

Vojenské písně by se mohly brát jako samostatná, velmi zajímavá kapitola americké občanské války. Vznikly a mezi mužstvem se šířily jako požár. Z původních pochodových signálů, předávaných píšťalami, bubny či trubkami, se postupně vyvinuly celé plukovní hudby, jejichž retrospektivou jsou třeba melodie v podání histrických souborů 97. Regimental String Band, 12. Louisiana String Band, 11. North Carolina Corps, The Regimental Band of The 37. Georgia Volunter Infantry atd atd. Písničky z doby střetu severu s jihem žijí dodnes a svou slávu si nenechají nikým vzít. Ostatně připomenout si je můžete i poslechem následujícího odkazu...

Jožin

https://www.youtube.com/watch?v=zV2ttl_K5Jg&index=1&list=RDzV2ttl_K5Jg

TRAMPSKÉ OHNĚ STÁLE PLANOU

Ještě jsme se ani doma pořádně nerozkoukali a je tu konec dalšího týdne a opět vyrážíme na setkání

s kamarády. Tentokrát to není žádná dálka závratná protože z Vodňan do Netolic je to fakt kousek Láká nás potlach spojený s 50. výročím T.O. Klášter a 53. T.O. Poustevník. Páteční zpívaná probíhá „v a před“ hospůdkou v areálu kempu Podroužek. Omrkneme situaci odskočíme si postavit stany na Poustevnu a šup – jsme zpátky. Děláme dobře, protože kromě bašty tu nafasujeme i plnej ešus výborné muziky- dlouho do

noci tu drnčí trampské kytary. V sobotu trochu pocouráme po okolí, počásí k tomu přímo vybízí, ale odvahu

skočit do rybníka přece jen ještě nemáme. Vacíme se na soutěže, probíráme s kamarády co se za uplynulý týden seběhlo a najednou

je tu večer s vyhlášením výsledků a zapálením výročního táboráku. Probíhají večerní soutěže a opět znějí písně dlouhých cest. Vůbec nevadilo,

že v noci krapet sprchlo a sem tam se nás tím Pajda snažil rozehnat i

v neděli. To už ale stejně každý své kroky směřoval k rodným hnízdům. Atmosféra setkání tu ale byla vynikající, moc příjemná a při nedělním kafičku jsme pak u rodinných krbů začali vymýšlet kam to bude příště. Lhostejno zda se potkáme na stezce nebo někde u ohně. A doufáme kamarádi, že to bude ještě mockrát... Don Diego

JEDE JEDE MAŠINKA....?

Na vlaky si každéj pořád jen stěžuje. Ale přitom se třeba zrovna jen tou budějickou nádražní halou ten dav, valící se k podchodům k nim vedoucím, přelevná už víc jak stovku let. Samozřejmě, že ty původní se už dávno změnily v rez a z lidí, co je obsluhovali, už je taky jen prach, ale ty koleje, ty stříbrný linky procházející nenásilně venkovskou krajinou, ty jsou tu pořád. A k těm šínám patří i to, co po nich jezdí nebo aspoň to, co by po nich podle mého soudu jezdit mělo. Pokud si teď odmyslíte ty hlavní linky co míří na západ (Plzeň), na sever (Praha), na východ (Morava) a na jih (do Rakous), zbejvají na mapách železniční síť vlastně už jen lokálky. Ano, lokálky, nebo chcete-li místní železnice. Už jen to slovo lokálka vyvolává romantický představy – a nejen trampů – a obzvlášť tehdy, uvědomíme-li si, že už nás se jedná především o ty pošumavský. Tyhle tratě z 19. století slouží dodnes a to bez jakýkoliv pompy. Jen od koní a páry přešly k dieselům a elektrině. Při pohledu na současnost budete možná brát vlaky jako přežilý hračky (zrovna ty šumavský patří ke každoročním rituálům), ale teď jde jen o to, aby se i ony neproměnily jen v nostalgický jízdy, jako se to stalo třeba

„Netoličce.“ A věřte nebo ne, přijde mi, že všechno k tomu směřuje.

Můžete namítnout, že tyhle tratě, vlétě velmi využívané a vozící na Šumavu tisíce zájemců, převe zrovna v nedávný době prošly velkou rekonstrukcí, při níž se měnilo a opravovalo prakticky všechno, co se dalo... Ale v tom mi právě přijde ten háček, spíš záludnej hák.

O prosince 2017 totiž Český dráhy opouštějí všechny „naše“ lokálky vedoucí na jih (teda kromě té přeshraniční do Dvořiště – Summerau). Všechny ostatní spoje začne provozovat soukromá firma GW Train, jejímž majoritním vlastníkem (100% akcií) je Jihotrans. A teď se dostáváme k meritů věci. Otázka, která mi stále vrtá hlavou, je jednoduchá. Proč vlastně dal krajskej hejtman Zimola (má toho másla na hlavě víc) tyhle tratě nedávno tak nákladně zrevitalizovat a jak se najednou tak snadno ocitly v soukromejch rukách? Navíc provozovatelů, který k němu mají podnikatelsky i politicky tak blízko? Odpověď se přímo naskytá, leč – nemaje důkazů – můžeme jen spekulovat.

Říká se, že dopravní obslužnost v našem kraji je nejhorší v zemi... a přijde mi, že se pro to dělá čím dál víc. Už teď jezdí na těchhle tratích o víkendu vlaky s inetrvalama jak sobí spřežení na Čukotce a spoje se škrtají čím dál víc. Přes protesty celý řady obcí. Veškerá kritika je odmítaná a předem odsouzená k nezdaru. Mám velký obavy z toho, že to vlastník (právě Jihotrans...?) bude chtít zachraňovat náhradní autobusovou dopravou. Což jistě nejní to nejlepší řešení. Do takovejch autobusů, co si

budem namlouvat, se těžko srovnáte se všema zavazadlami, jste odkázaný na blahovůli jeho „ředitele“, jsou tu problémy s přepravou kočárků, lyží, psů, vodácký bagáže...a to už nemluví o tom nepohodlí co přinášejí úzký uličky a sedačky, kam se normální Čech (jako třeba já) těžko vmáčkne. Jednou otázkou teda je, jak se firma vyrovná právě se zvýšenou přepravou v letní sezóně, druhou pak jak vyřeší problém zaměstnaneckej? Co se všemi těmi průvodčími, strojvůdci, instruktory, mechaniky, techniky, traťovými dělníky, vechtry, náčelníky, přednosty... a vím já ještě s jakjema funkce, který jsou na železnici od samejch jejích počátků a který tvořej organizaci již se vyrovná snad jen armáda na přesunu? A s anocovanejm repasovanejm západníma vagonama nastoupí i německý jízdný, ne? Warum nicht? Takže mi to přijde, že nejenže neušetříme finance (navíc nám přestanou platit i různé zvýhodňující karty od ČD) a u pokladen budeme nucený nakupovat jízdenky vícero přepravců – přespolní pak asi budou muset při přestupech shánět nové lístky... prostě zmatek, zmatek zmatek. Možná, že se dřívěje jezdilo pomaleji, ale o to jistěji. A co ta jistota dnes? Zdá se, že v tomhle případě neztvítězil zdravěj rozum, jak se nmám kdekdo pokouší namluvit, ale čistě podnikatelský zájmy.

A jako perličku nakonec přidám, že po dlouhejch letech fungování a odvedení tisíců hodin bezplatný práce bude – snad i v týchle souvislosti – končit budějovickej Štokr klub. Stará dobrá lokomotiva 310 se po opravě do domácí depa už nevrátí a odsupí si to do Telče. A stejně tak „556 Štokr“ zřejmě poputuje do Lužnýu Rakovníka, obohatit tamnějši sbírky. A souprava všech těch historicejch Rybáků, Célček atd? odpovězte si sami. I tady poznáte, že stačí jedno blbý rozhodnutí od zelenýho stolu a je vymalováno. A tak se mi to tak rejsuje, že tím pádem se s historicejm mašinkama rozloučí i Šumava. A to mi hlava nebere....!

Jožin

HVĚZDIČKO BLÝSKAVÁ...

...nebo taky „spíš anebo nespíš...“... ale jistě se alespoň ke spánku chystáš a to už dobrý čtyři desítky let. Tak dlouho už to totiž je, co si kamarádi z písecké T.O. SPÍCÍ HVĚZDA zakolíkovali svůj zábor poblíž soutoku malebnějch jihočeskejch toků Skalice a Lomnice, kde se snad i proto říká Na říčkách. Nebyl jsem u toho. Naše vlastní toulavá parta vznikla až o dobrý tři roky později, ale osud tomu chtěl, že jsem s jedním z jejích osadníků kroutil vojnu a tak naše první civilní toulky musely zákonitě mířit směrem k jejich claimu. Od té doby jsem tam byl nesčíselněkrát a rád se

ke svému 40. výročí.. A říkám-li velkolepej, pak nepřeháním. Dokonce bych si to dovolil považovat za jednu z nejdůležitějších akcí jihočeskejch

mnohý už se prostě nevešly. Skoro by se chtělo říct, že každěj, „kdo něco znamenal“ si to nenechal ujít a byl tu. Přilehlej les vypadal jak tábor migrantů v Calais, nutno však přiznat, že tento byl

samo. Podle toho jak zrovna s kým kdo rokoval, s jednotlivý skupiny přelávaly z místa na místo a tan svůj flek si každěj zájemce vždycky našel. A muzika? Jednim slovem doprovází. Snad ani nemůžu sečíst

tam vracím. A takovejch jako jsem já jsou desítky, ba co to kecám – stovky. Na vlastní oči jsem se o tom mohl přesvědčit o posledním májovém víkendě, kdy pardi ze Spící hvězdy uspořádali velkolepej potlach

trampů v tomto roce, jejíž význam podtrhovala účast dobrejch tří stovek v různý zelení odděnejch lidiček, nad jejichž hlavama povlávalo na 60 osadních vlajek – a

pečlivě uklizenej. Měl jsem snad jen trochu obavy z toho, jak se celá ta masa lidí vejde k večernímu ohni, vše se ale v pohodě vyřešilo

a vyjmenovat všechny, co tu hráli...a všichni výborně. To „Umí!“ se pak neslo hodně do daleka, stejně jako při rozdávání placek z vybojovanejch soutěží. V tak velký konkurenci mě štěstěna jaksi nepřála, ale k potěšení mi docela stačil nádhernej účastnickej odznak s vlaječkou.

Takový setkání se musí připravovat hodně dlouho dopředu, ale šerif Keňa veškerou organizaci udržel pevně v rukou. Dokázal, že si ho jeho kamarádi právem volí do čela jako tu správnou osobnost a ne

jen ze setrvačnosti. Je samozřejmý, že tu hromadu práce s potlachem by nezvládl sám. Uznalý poplácání po plecích si zaslouží i všichni ti, kdož se na tom jakýmkoliv způsobem podíleli – a nejvíc asi ten, co obstarával počasí. I to bylo suprový a jen podtrhlo celkovou atmosféru. A tak asi nebudu jedinej, kdo zase brzo začne loudit:

„Kamarádi, Hvězdáři... Keňa.... Co třeba takhle za pět let? Nezvopáknete to?“

Jožin

PADALY I V DEŠTI

Místo bylo taky tradiční – Kralovice na Šumavě (nad údolím Zlatého potoka mezi Lhenicemi a Prachaticemi a termínem pak byl 13. květen. Letošní

suchého koutu. Mač to byl ostrej a teprve závěrečný rozstřel určil jako nejlepšího borce Toma a palmu vítězství

Kdo? Co? Kde? Kdy? Nejběžnější otázky, které vás hned napadnou. A tak to vezmem po lopatě. Padaly kuželky – protože T.O. Trappers už po 40 uspořádala tramský turnaj v porážení těchto dřevěných panáčků.

ročník pak měl o něco zajímavější průběh v tom, že se střídalo sluníčko se šňůrami deště. No a co? Koule se valily i po mokré dráze a kamarádi vždy včas skočili do nějakého

si odneslo družstvo ve složení Miša, Tom, Jack a Póža. A do toho všeho se hrálo, pělo, oslavovaly Fred'ákovy narozeniny a slibovala odvěta na příští rok... Co chtít víc?

ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ DLÁTO

v teritoriu T.O. Yukon u Kosova nedaleko Budějovic, byla pro rok 2017 spolupořadatelem T.O. Cannawakke a T.O. Šíny v campu U Maria skály u Klokočůvek.

Dobrá věc se podařila – a pro koho že? Především pro tramping! Uběhl totiž zase rok a tudíž se uskutečnila již 47. výstava Klubu trampů řezbářů. Oproti minulému roku, kdy jsme měli možnost navštívit ji

I na tomto setkání, uskutečněném o druhém červnovém víkendu a tak nějak jakoby symbolicky pořádaném v předvečer 100. výročí trampingu (spadající na příští rok) byly vystavovány práce jednotlivých členů klubu z celé republiky, které spojuje tramská myšlenka a práce se dřevem. Řezbáři totiž reprezentují také jednu z nejzajímavějších

trampských aktivit a dávají tím rovněž na vědomí, že stále existuje hnutí postavené na principech volnosti, kamarádství, vztahu k přírodě a romantice. Mnohá jejich díla, vzešlá z těch nejrůznějších trampských kempů, jsou spojena s fascinací divokým západem a indiány, téma, které trampové

po svém převedli do svého prostředí. Jinou inspirací pak mnohdy bývají různí lesní duchové a bůžci, najdete i ovlivnění hudbou a jejími nástroji a další a další motivy

k trampingu již neodmyslitelně patří. Do jisté míry se dá říci, že práce trampských řezbářů jen ještě více rozvíjí dílo naší čarokrásné přírody. Tato setkání, kde vystavené exponáty každého hned polapí (zvláště cennou upomínkou pak bývá katalog vystavených předmětů) jsou navíc ještě doprovázena odbornými sympozii na předem daná témata. A samozřejmostí takovéto smysluplné akce je bohatý doprovodný program, poněkud muzika s podmanivými trampskými písničkami.

A nebyla by to správná výstava, kdyby na ní chybělo ocenění těch nejzručnějších. Ceny jsou udělovány v kategorii Zlatý a Malý zlatý červotoč, Chlubílek i Objev roku a nejčestnější pak je Zlatý bobr, kterého získá pouze ten nejlepší z nejlepších. A my s velikou radostí oznamujeme, že po loňském třetím stupínku na metu nejvyšší letos vystoupal kamarád Ruda Šafrata z T.O. Tuláci jihu! Rudo! Blahopřejeme a pořad dobře „dlabej...“

Jožin

ODHALENÁ IDENTITA PRAOTCE TRAMPA

Tak vám tak jednou v podvečer sedím v lese u ohýnku a kopu do větví ve snaze posunout je blíž k tomu žhavému středu. Hlavou se mi přitom honily prapodivné myšlenky. Věřte nebo ne, ve svých vzpomínkách jsem zabrousil až do školních škamen, uvažoval nad tehdejšími učivem a kdoví proč jsem se je snažil aplikovat na současnost. Připadal jsem si jak badatel kroužící kolem teorie jak historické souvislosti uvést do života, předložit dostupná fakta tak, jako nikdo přede mnou. A myslím, že jsem uspěl... Když jsem do rovnice o několika neznámých dosadil to, co doposud víme, začaly se dít

věci. Výsledkem je, že jsem odhalil až doposud tajemnou identitu praotce Trampa. Uvažujte se mnou....

Odmyslíme –li si kočovnou družinu pratatika Čecha, nějaké ty hordy Avar, Tatarů a Germánů, dostaneme se do již reálnějších historických dob 19. století. Ale ani ti nejruznější krajánci a tovaryši brousící Evropou za prací, nejsou těmi správnými aspiranty na osobnost prvního trampa. A přece tu jedna taková postava byla a dokonce se o ní učíme. Ptáte se kdo? Karel Hynek Mácha!

Na Máchu nám jako na praotce Trampa pasuje všechno. Zalistujete-li v čítankách nebo odborných dílech jeho osobností se zabývajících (nemyslím tím teď jeho deníky odhalující jej jako erotomana), všechno tam je. Skryté, ale je.

Tak především: nebyl to jen zidealizovaný básník, ale patřil i k velkým dálkoplazům a chodičům, na svých trasách se šenkům nevyhýbaje. Denně prý našlapal až 60 km – no kdo to po něm dnes dokáže zopakovat? Pěšky se toulal po Čechách, tudíž trampoval, i když se tomu tak tenkrát ještě neříkalo. Vandroval třeba po dnes dobře známé červené značce z Prahy přes Mělník na hrad Kokořín, Housku, Doksy, Litoměřice i Bezděz. Kokořínsku se ostatně dodnes přezdívá Máchův kraj. Coural se i po Valečovu, Kostí,

Troskách a v Českém ráji, jindy šlapal třeba až do Krkonoš. A nejen vandroval, hrady, které navštívil, byl tak fascinován, že je popsal i kreslil. Do jeho vandrbuchu by se jich vešla dobrá stovka. A netoulal se jen po Čechách. Se svým kamarádem se dokázal vydat pěšky přes Alpy až do Itálie. A k tomu všemu bych chtěl ještě dodat, že byl i vynálezcem spaní pod širákem. Spal totiž jen zabalený do velkého pláště a hlavu si chránil velkým kloboukem. A když k tomu prozradím, že hrál i na kytaru, musí být každému jasné, že jediným správným adeptem na hrdý titul Praotec tramp, je právě on.

Tady vidíte, jak je dobré dávat ve škole pozor....

Qualetakwa

T I D V A

Vážené trampstvo! Máte rádi tajemno a jste zvědaví na to jak vypadal svět trampingu za časů vlády bolševika? Chcete udělat něco pro kamarády a vlastně i sami pro sebe? Máme pro vás tip, jak na to. U jednoho z našich ohňů se zrodil projekt studentského filmu na motivy mysteriózní povídky významného trampského spisovatele Jaroslava Velinského – Kapitána Kida. Ponese sterjny název jako ona - *TIDVA*.

Plápolající ohně, zvuky kytar a hrozba bližší, než by se zdálo... o tom všem by měl být dvacetiminutový hororový kráťas, jehož vyvrcholení každému zamotá hlavu. A jen tak, pro vaši představu: zde si můžete příběh poslechnout tak, jak jej zpracovaly rozhlasové vlny.

<https://www.youtube.com/watch?v=PhuklHmr4Eo>

I nápad tohoto projektu se zrodil u kytar a ohně, kde režisér a tramp v jedné osobě, Lukáš Kofroň, spolu se scénáristou Petrem Žítkem, přišli na nápad tuto úžasnou povídku i zfilmovat a svým způsobem tak i trochu napomoci trampingu, aby se tato zábava, radost a vlastně i životní styl dostala více do podvědomí veřejnosti, protože někdy slyšíme, že je to pro dnešní mládež už pasé.

Jak řečeno – film by měli pro trampy točit vlastně také trampové, protože kameraman i režisér tohoto projektu se podobným aktivitám věnují i nyní. Nemyslíme si navíc, že by to byl zas až tak blbý nápad. Vždyť nápad na natáčení se líbí i takovým slavným českým hercům jako jsou Petr Kostka a Milan Štindler, kteří nejen že jej svými jmény zaštití, ale jdou do toho rovněž.

Ovšem k tomu, aby se toto téma nejen podařilo dobře zpracovat, ale nakonec ho dostat i k vám, k tomu jsou zapotřebí, co si budeme nalhávat, také peníze. Zafinancovat se musí výroba kostýmů, energie, pronájem lokací, kamery, světla, zvuk i jejich pojištění, je toho zkrátka moc, co ty korunky polyká. Přestože všichni zaangažovaní pracují bez nároku na honorář, realizační štáb se na vás obrací s prosbou o případnou finanční podporu. Vaše dary tedy spolupomohou zajistit zda z tohoto projektu film skutečně vznikne a potom se dostane i k vám, kamarádům kteří pomohli, i k těm, pro které vzniká. První klapka by měla padnout už koncem srpna, tudíž se jedná o žhavou sopučasnot. Co vy na to? Helfnete jim?

<https://www.facebook.com/tidva.film/>

SEMÍNKO

Včera jsem se rozjela vláčkem za kamarádkou Alenkou, která pořádala na okraji švýcarského Báslu bylinkářský kurs. Už jsem tuto záležitost jednou absolvovala, v minulém roce, a to v dešti. To je fajn, že tentokrát máme hezké počasí. Je nás tu okolo deseti a všechny jsme připravené na poznávání toho, co nám jarní krajina připravila za pochoutky.

Zkrátka nám Alenka nabízí pampelišku. Máme sníst deset kousků stonku a naše játra budou prý nadšená.

Nebudu jmenovat všechny ty bylinky, které jsme spásly. Ale navíc jsme se na naší cestě přírodou dozvěděly, čím vlastně můžeme našemu tělu prospět a pomoci. Krátce a jednoduše, jak lze vyplavit z těla chemickou potravu, kterou denně všude dostáváme. Při zastávce na pěkném

místě Alenka připravila tvaroh s nasbíranými bylinkami a z deseti úst se jednohlasně ozvalo: „Hmmm, to je mňamka.“ Po třech hodinách přírodovědy pak popíjíme v restauraci Verbena čaj a účastnice kursu se snaží z Alenky vysondovat vše, co se k danému tématu dá. Ta rozhodně není lakomá a dává ještě pár zajímavostí k dobru. Ptáme se na termín dalšího kursu, hodil by se nejlépe na podzim, ale Alenka se v tomto období věnuje houbám a tak snad příští rok.

S Alenkou pak odjíždíme udělat si ještě pěkný večer u ní doma. Ukončily jsme jej racletami a pochopitelně dobrým vínkem. Alena letí brzo do Peru a tak si nechávám kousek tohoto exotického tématu na usínání. A ráno kolem desáté už sedím ve vlaku směrem na Basel - St. Ursann. Na nohou mám pohorky, v ruksaku chleba a pití a rophoduji se, že od vlaku půjdu domů pěšky. Tak tradá k řece a před sebou čtrnáct kilometrů. A využívám včerejší nové bylinkové zkušenosti, cestou trhám a pojídám vše, co teď už znám. Řeka mi ukazuje své krásné partie, které by se daly báječně sjet kajakem. Uvažuji, zda se v příštích dnech na vodu nevydat. Je jí na takovou plavbu dost.

Přede mnou jde pár mladých lidí a zastavuje se u brány s nápisem: Pozor, býk! Co teď s tím? Oni se statečně, s ohledem na můj věk, rozhodují, že půjdou první, vyrážíme ale společně, on ten býk stejně nepozná, že i když jím stejnou stravu jako jeho společnice, nepatřím k nim. Leží líně rozvalený, asi má svou potřebu už dneska za sebou. Zvládlí jsme to! Dalších pár kilometrů jdeme se Sabinou a Patrikem krajinou spolu a užíváme si tu krásu okolo. Dvojice jde první část cesty Porentruy – Mondresio, jdou tuto trasu celý rok, vždy o víkendech, celkem zhruba 600 kilometrů.

Hezké setkání končí rozloučením a mně zbývá poslední, zhruba kilometrový kus cesty a pět set metrů stoupaní. Krávy různých plemen udiveně čučí, co to tu jde do kopce. Občas zavírám oči, abych prošla jejich teritorium, trochu se totiž bojím. Na kopci si chci ještě sednout na kládu a v duchu si srovnat pár myšlenek, které mne cestou doprovází. A ejhle, kláda, která tu byla dvacet let, tu najednou není. Takže si ani srovnávat nic nemusím.

Za dva dny mé víkendové cesty jsem našla SEMÍNKO POHODY a to teď zasazují hluboko do své duše. Bude tam pro mne vždy, když budu potřebovat. Těším se z toho poznání a z uspokojení, které mi přináší.

Na cestách můžete potkávat semínka různých tvarů, velikostí i jakosti.... Jen je třeba mít oči otevřené, umět si je posbírat a dát jim příležitost vysemenit se v příznivých podmínkách....

HELUŠ, Švýcarsko

MALÝ POZDRAV OD SLOVENSKÝCH KAMARÁDŮ POTLACH V HANDLOVÉ

<https://www.youtube.com/watch?v=KSPIROguZCg&feature=youtu.be>

ŘEHA HUČÍ... a hlučí

Je tu léto a s ním spojený radovánky kolem vody, obzvláště pak u řek. A řeka, to máte buď jednorázovej flirt nebo lásku na celý život. V obou případech ale na vás udělá dojem a vy máte do konce života o čem vyprávět a na co vzpomínat. Jde jen o to, jestli v dobrým nebo spíš v tom negativním. Tisíce lidí opět vyrazilo splouvat řeky. Sjíždění je stále populárnější a na řeky se cpe kde kdo a že se tam hrnou i lidi, který to vůbec neumějí a nemají k tomu vztah, to nikoho nesere. Půjčovny to cpou bez rozdílu každému a co se pak děje v léte třeba na Vltavě, to už je neúnosný. Je to sprostěj byznys, nemající s romantikou nic společnýho! Zvláště pak o prodloužených červencových svátcích je to děs – jako letos.

Na Veliký řece Vltavě a jejím povodí se vodáci vyskytují už od samejch prvopočátků, ale nikdy nikdo netušil, kam až to může dojít. Co mě se teje, tak spousta lidí tam dnes přežívá jen proto, že nejní legální po nich střílet. Nějak se prostě nemlůžu vyrovnat s těma partama (netroufám si je vůbec vodáky nazvat) co do raftu narvou bedny s pivem a kořalkama, nechají se unášet proudem a jen chlastají... jo – a aby tu chudáci moc netrpěli, je ještě po cestě spousta barů a kiosků. Divíte se pak, že je v povodí čím dál větší virvál, kravál dlouho do noci, množí se rvačky, krádeže... A tak tu máme nověj fenomén, kterej si s tím prej má poradit. **KONTROLY NA ALKOHOL !** další paskvil zákona, kterej vymyslely chytrý hlavy v parlamentu.

Vodák je stvoření, který paradoxně moc vodu nesnáší – hlavně v lodi, ve spacáku, ve stanu, v kytarě a především v žaludku, když je jí nuceněj použit k uhašení žízně. A ani já, ač naprosto nesouhlasím s mejdanama na vodě nejsem výjimkou. Ale taky nemár rád když se přede mnou někdo motá po řece sem a tam. Co s tím? Tvrdím ale, že zákon není

řešení a nemoci si dát pivo je naprostá hovadina. Odjakživa si vodáci (!) nějakýho toho panáka nebo pivo dali, ale každej by se měl chovat zodpovědně a vědět co snese. Nebo, pokud to přežene, dostat od těch slušnejch přes držku. Bohužel, těch je dnes menšina. Ale kupovat si jen ty barevný, umělejma sladidlama přeplácany sračky? Na pravou žízeň vždycky

řešení a nemoci si dát pivo je naprostá hovadina. Odjakživa si vodáci (!) nějakýho toho panáka nebo pivo dali, ale každej by se měl chovat zodpovědně a vědět co snese. Nebo, pokud to přežene, dostat od těch slušnejch přes držku. Bohužel, těch je dnes

plazilo jen studený pivo a budu to tvrdit pořád, i kdy riskuju, že budu taky zařazenej do tý opilecký složky.

Život nám stále chystá neustálý překvapení. V parlamentu je byrokratů jak králíků v Austrálii a podle toho jejich práce vypadá. Po loňskejch kotevních šňůrách teď přišli na to, že největším ohrožením země je zřejmě opilej vodák. A že může způsobit srážky srovnatelný s katastrofou Titaniku. Samozřejmě, že sjíždění řek pod vlivem může bejt nebezpečný a je tu i ta možnost zvrhnutí (i vrhnutí), ale stejně tak sebou může opilec švihnout kdekoliv na chodníku. Budeme proto dávat foukat i chodcům? Taková osoba ale ohrožuje jen většinou sama sebe a ZATÍM to nejní zákonem zakázaný. A když už jsme u těch rizik, nebezpečný můžou bejt i mnohý jezy, který se dnes budujou podle kdoví jakých pravidel a otvírají pak s velkou pompou jako vstřícnej krok vodáckýmu sportu.

Chápu, že je zcela namístě, aby třeba kapitán parníku s pasažéry nebyl vožralej a stejně tak řidiči motorovejch člunů a vodních skútrů. Ty vám bejt nebezpečný můžou. Ale kanoe, pramička, raft? A jak vás může ohrozot vodní šlapadlo nebo – světě drž se, ale i to se řadí do stejny kategorie – nafukovací matrace? Prostě všechno, co pluje.

Daleko nebezpečnější situace se odehrávají dnes a denně na silnicích a přesto cajti začali kontrolovat vodáky jakoby jim za patama hořelo. Jak sami s oblibou tvrdí tak chybí všude a je jich málo, ale čas na buzerování a šaškování kolem vody si čas najdou.

Jen mi nejní jasný kdo teď bude honit ty drogový dealery provozující svý rejdy uprostřed měst i za bílýho dne, kdo bude řešit gangy migrantů? Chytat kriminálníky je moc složitý, no a vodáci vám přiřlavou až pod nos. A nejen cajti... buzerovat vás může i Státní plavební správa. Asi už fakt schází jen ta Armáda spásy. Ale aspoň konečně víme na co že máme naši chrabrou policii. Ohání se tím, že dělají jen to, co jim ukládá zákon (ty poslalnci snad spadli z Marsu), ale stejným způsobem se hájili i esesáci. Taky prej jen konali

rozkazy. Takže se začínám bát, že pokud po výzvě nepřirazím včas ke břehu, bude po mě stříleno.

Pánové „zástupci lidu!“ Kdo vám dal sakra právo rozhodovat o mně i v těch nejmenších prkotinách? Proč musím mí za prdelí biřice, kterej mi bude nařizovat co je pro mě nejlepší? Už je těch paskvilů tolik, že jsme kdykoliv kontrolovatelný, kdykoliv zbuzerovatelný, kdykoliv potrestatelný, věčně se pohybující na samý hranici zákona. Jenže pozor – žít v neustálým strachu z vrchnosti (policie), držet hubu a krok a kořit se jí – to už je typickej příklad totalitního státu. A že všechny kontrolní orgány řadí jak utržený ze řetězu, o tom žádná diskuze. I za totality byla větší svoboda. Poldům bylo šumafuk jestli mám na voru sud piva nebo ne. A pokud museli zasahovat záchranáři,

pak si to dotyčnej provinilec dost mastně začaloval. Utahování šroubů a ubírání svobod se už rozrostlo do obludnejch rozměrů. Do takový míry, že by to mohlo bejt směšný. Ale ono nejní! Divíte se, že to vyvolalo takovou vlnu nevole? Chápal bych pokuty pro ty opravdu nality, třeba pro veřejný pohoršení, co já vím,

ale při jednom promile? Kvůli tomu že si dám dvě piva na žízeň? Že na palubu žádnýho plavidla nesmí nikdo opilej – to zavřete bary na vyhlídkovejch plavbách? Proč taky rovnou nezakázat i adrenalinový sporty ... nebo chození do práce – tam taky můžu přijít k úrazu nebo někoho poškodit. A zajdu-li až do úplnýho absurdna – kdo dá

fouknout Zemanovi, až se bude na svém gumáku plácát po rybníce? Kdybyste raději s těma testrama zašli do sněmovny. Je přece úplně jasný, že by čisté hlavy nic podobného nevymyslely. Takhle mi to spíš přijde, že nenažranej státní aparát potřebuje na svůj provoz stále větší hromadu peněz a tohle je zase jeden ze způsobů, jak je získat.

Tak se nám to krásně rozrůstá. Po cyklistech, který už taky to svý pivko tajně popíjí rozhlížejíc se není-li nablízku orgán, přišli na řadu vodáci. Buzerace slušnejch dosahuje vrcholu. Kuřáky vyhnali z hospod a uvidíte, že se příštý rok nebude smět čoudit ani na řece. Nebo kvůli emisím zatrhnou ohníčky.

Kontrola vodáků je jedna věc. Jenže jak už jsem řekl, to co se pohybuje po řece nejsou vodáci (ti sechovají jinak), ale stádo zdivočelejch luft'áků co řvou na kilometry daleko a hážou bordel do vody. Jenže u těch je asi zákrok dost problematickej a tak se na plnění plánu pokut musí jinak a hlavně k jinějm. Ale trvat na nulový toleranci jako u silničního provozu, to je fakt hovadina do nebe volající.

Dal bych nevím co za to, spatřit ještě jednu letní Vltavu bez těch opileckejch davů – i proto jezdím raději zcela mimo hlavní sezonu, ale s takto vytvořeným zákopnem nemohu než nesouhlasit. A i když možná podobnej článek do Jizana nepatří, nedalo mi to a musel jsem se vyjádřit...

Jožin

KDO TO VÍ, ODPOVÍ....?

Ahoj kamarádi. V jednom domě v jihočeské Volyni určenému k rekonstrukci byly nalezeny nějaké předměty s tramským duchem. Kromě camrátek z přelomu 60. a 70. let jde především o domovenku a jakýsi „zlatý klíček.“ Je z plastu, ale způsob uložení svědčí o tom, že si jej majitel velmi cenil. Nechci zavádět, ale napadlo mě spojení s T.O. Zlatý klíč. Kdo by něco o oné osadě TŘI věděl (na internetu

jsme našli pouze odkaz na T.O. Trgahav, snad z Ústí nadf Labem, s osadním kempem v opuštěné chalupě po Němcích u Liškova. Vzniknout měla začátkem 60. let spojením tří osad T.O. Tři. Galveston a Havrani, přičemž název tvořily počáteční písmena původních osad... více nevíme), pokud tedy někdo něco ví, dejte prosím vědět. Snažíme se sehnat i jakékoliv informace o původních obyvatelích domu, ale tam stopa taky nevede. Obohatíte s námi zapomenutou historii....?

Brok T.O.S.H.

+++++

JAK ROZDĚLAT OHEŇ Z OBALU OD ŽVÝKAČKY

<https://www.email.cz/download/k/NMC-SEZBC5S7drdf2kldbIY2dGrDvmjTmz5HNcGxG0lf3bMVwIDdASX4L8KxBLvODBBH2uE/Jak%20ze%20rozd%C4%9Blat%20ohe%C5%88%20pomc%C3%AD%20obalu%20ze%20%C5%BEv%C3%BDka%C4%8Dky.mp4>

JAK VYROBIT POCHODEŇ

<https://www.youtube.com/watch?v=lhIF07eUI4s&feature=related>

SLEZINA NA PELECHU

přiložit ruku k dílu. Pomohli při senoseči a v letním žáru asistovali i při stavbě nové pergoly. Odměnou jim pak byla prímová

Na „Pelechu“ to žije. Důkazem je slezina několika desítek toulavých lidiček, kteří přijeli ke kamarádům z T.O. Černá perla

večerní zpívaná... Takže příští rok, o připravovaném potlachu ke 100. výročí trampského hnutí, se Pelech zaskví v nové kráse.

+++++
Foto ŠEFF

MUZIKA OVLÁDLA MARCELLONU

Víkend uprostřed měsíce července patřil na Marcellině chalupě nedaleko Nepomuku především muzice, ale taky neopominutelným vzpomínkám. Konal se tam totiž již dvanáctý **KULBIG**, tedy muzikantský memoriál věnovaný zejména kamarádům Kuldovi a Biginovi,

kteří nás již opustili. Tentokrát domácí hostitelské duo Marcellinu s Ivetou a s basákem Čombem střídala spolehlivá Modrá kotva, Pardubičtí a další, ale nevšedním zážitkem byl i úpořádný nářez

muziky brněnské sekce – Jordán, Roweři, Róza... V sobotním večeru byl dán i prostor vzpomínce na ferryho z Hvězdy jihu, kterého jsem měla možnost připomenout několika verši z jeho fotovystavy *Rozmluva*

se stromy, konané loni koncem roku v Českých Budějovicích a letos na jaře pak

v Protivíně. Velký dík za pořádání těchto příjemných vzpomínkových setkání, z nichž si všichni odvázejí nejen báječné zážitky, ale i drobné připomínky, patří především Marcellině, která ač na tom zdravotně není nejlépe, akci jako vždy společně s Ivetou (slavící rovněž jedno důležité jubileum, leč u dam se nemá prozrazovat...) a přáteli zařídila a skvěle organizovala. Zbývá tedy jen doufat, že se v příštím roce setkáme na stejném místě, ve stejném čase, ale hlavně – ve stejném složení.

Hanka / foto Marcellina FB

NA OSADĚ VLAJKA ČERNÁ...

Uprostřed krásných horkých letních dnů je tu najednou zpráva, ze které zamrazí. Z čista a jasna nás 11.7. ve věku 62 let náhle opustil kamarád

**ZDENĚK NEUMAIER
„ŠLAHOUN“**

... malíř hudební krásy a tramp v plném duchu toho, co to slovo obsahuje. Bude nám scházet on i jeho sada foukacích harmonik a jistě si vzpomeneme, až na svých cestách zase budem ladit sladká dřeva. Hrát budeme nejen jemu, ale všem nahoře.

TO VŠECHNO VODNES ČAS... ...aneb stalo se na osadách i jinde

8.5. ... nás navždy opustil strmilovský kamarád Ladislav Doležal – Ovčák z jindřichohradecké T.O. Havran R.I.P.

... T.O. Lesy, bažiny a močály uspořádala tradiční jarní oheň

10.5. ... proběhla již 71. hudební slezina SOČB

13.5. ... T.O. Satan (editoři Jižana) vyrazili s kamarády z Brdských supů a ostravskými psanci na každoroční velký Trail. Tentokrát bylo jejich cílem Kokořínsko

... Jižní Karolína uspořádala u Chřenovic na Sázavě svůj 22. výroční potlach

... posvátný oheň vzplál i u radotínských osad Zlatý bizon a Hobart camp

... jubilejní, již 40. ročník Trampských kuželek, bylo opět v režii T.O. Trapers. A samozřejmě, že nikde jinde, než v Kralovicích

20.5. ... oslavila své 60. výročí T.O. Ell – torro

... na Mločím kempu u Mže se sešlo hafo kamarádů k 55. výročímu ohni T.O. Modrá kotva

... táborový oheň T.O. Mawies zahořel i v Údolí u dvou smrků na Šumavě

... start jižní větve Pony Expressu podpořili ve Vyšším Brodě i Taxmeni. Tento roční je ve znamení jedné velké změny – jede se totiž nejen do Mníšku pod Brdy, ale také přes oceán do USA (kde bude sledovat historickou trasu této svérázné koňské pošty) a ponny riders pak dokonce zamíří až k protinožcům do australské Canberry. Celá akce bude trvat neuvěřitelných 11 měsíců!

https://www.youtube.com/watch?v=BRbJ4XJm_ks&feature=youtu.be

26.5. ...Hudební nástroje rozezvučely na 18. Olšinské struně u Mnichova Hradiště kapely Burizon, Jedara, KTP, Naopak, Trativod..a další

... 55. výročí oslavilo i Údolí racků

27.5. ... velký potlach s pořádnou dávkou muziky a romantiky předložili svým kamarádům pardi z písecké T.O. Spící hvězda. Stalo se tak n osadním kempu na soutoku Lomnice a Skalice na Říčkách, kde „fungují“ už 40 let

... snad i z výše zmíněného důvodu byl smuteční vzpomínkový oheň pořádáný ve stejném termínu na Náhodě Jižní stopou navštíven jen sporadicky. To hlavní se zkrátka tento víkend odehrávalo jinde. Na podzim si to tam

Stalo se...

... 33. výroční oheň vzplál i na Houšťatech u Kanadských vlků. Kamarád Milánek zde zároveň oslavil svou šedesátku, připíchl si hvězdu šerifova zástupce a v osadě tak došlo k významným změnám

... A aby toho nebylo málo, Horní Jelení hostilo další z tradičních festivalů tramské písně

... Proběhla i Kuličkáda Mastných vlasů u Lesního hostince ve Skalce

... Bluegrass nad Beroučkou, již IV. ročník se konal u jezu v Račicích. Zahrát přijeli Dřeváci, Bez bab, Heuréka, New rebels, Riding Hoppers, Dudas band, Gladely S.W., Hana Lounová s Idefix bandem....

3.6. ... A opět sázavské Chřenovice – tamní vlaková zastávka hostila festiválek Country na kolejích. Fred Jedlička na jevištiátko postupně zval Stráníky, Zatúlané, Nawostro, malého Henryho, Měsíční údolí, Lístek, Vostrej kartzáč a také Ty a My

<https://www.youtube.com/watch?v=29peJVHXTgM>

... 35. výroční oheň uspořádali kamarádi z T.O.S. Jezevec ve Skalce u Blíževedel

... Na tlachovišti v Prádle u Nepomuku pak vzpoměli kamarádi 48 let osady Silver star a 46 plzeňské Alberty

10.6. ... jste mohli vyrazit na vandr pod most. No – přímo na Vandr pod mostem, což byl opět country festival ve Vraném nad Vltavou. Ve svých Ozvěnách na Country rádiu Tony Linhart avizoval svůj Pacifik, dále, Sešlost, Pěnu, Tornádo s Marcellinou a Čombem, Rudolfinum, EKG-M, Taxmeny, Ohaře, Jitku Vrbovou, Cop, Michala Tučného Revival Band

... o pár stránek výše jste se už mohli dočíst o proběhlé výstavě Klubu trampů řezbářů pořádaných Cannawakke a Šínami na campu U Maria skály

... T.O. Ztracená z Pardubic sdi na své konto připsala už 55 letorostů

... Ve Žďárských vrchách se oslavilo 22 let Campu Horka

... V Nekvasovech u Nepomuku proběhl také 17. potlach T.O. USS, při kteréžto příležitosti si Mrazilka okroužkovala šerifa osady Kid'áka

11.6. ... prožívali Strakoničáci Westernový den. Užít si mohli ukázek práce s bičem, kovbojské show, opéci buřty, zajezdit si na koních či zablbnout v „indiánských“ kanoích a také poslechnout skupinu Patrola, zatančilo jim sdružení Osm a půl opice a Rozálie... prostě show

21.6. ... na Návštěvu, což je stejnojmenný pořad, dorazil k Nezmarům Miki Ryvola (a „Přátelé“ byli vlastně hostící kapela)

14.6. ... po měsíci se opět sešli kamarádi z SOČB na již 72. setkání s tramskou písničkou

ZASLECHNUTO

17.6. ... další velký potlach tohoto roku se odehrál u rybníku Skaličného. Půlstoletí tu výročním ohněm oslavila T.O. Daltoni

...21. ročník Tramských her zorganizovala osada Indiana v Zákupcích – Šidlově. Byl to víkend plný her, zvláště pak s „ringem“, ale také procházek za okolními

zajímavostmi. Těmi byly třeba Cikánské údolí, Lesní divadlo, Modlivý důl, Rozhledna, Samuelova jeskyně i skalní hrad Sloup.

... na Kodě u Srbska zahořel i 29. výroční oheň T.O. Pozvolná smrt

... společný výroční potlach uspořádaly i plzeňské Polepšovna team (38) a Čarody (30) u Mileva na Úhlavce

24.6. ... se konalo kamarádké posezení protivínských trempířů na Country cihelně

... ozvali se nám i kamarádi ze Slovače. Společný potlach u Handlové dali dohromady T.O. Pony riders, Měsíční údolí a Tulák. Jak jim to šlapalo se můžete podívat zde

<https://www.youtube.com/watch?v=KSPIROguZCg&feature=youtu.be>

... to, že zemřelí kamarádi s námi stejně zůstávají nadále – byť jen ve vzpomínkách - je tutovka. Vzpomínáme na ně u svých ohňů a po jiskrách jim posíláme pozdravy tam nahoru. Jeden z takových vzpomínkových byl i ten za kamaráda Freda v Údolí radosti na campu U Micků. Pořádala T.O. Nebaru

... na HBC se zase utíkalo z pevnosti Bojárdt

...a T.K. Duha (K = klub, kapela.. co chcete...) měla v Žernovíku u Černé hory už 6. výročí. Jen pro upřesnění: z tohoto okruhu vznikl nápad udělování Trampských Oscarů

1.7. ... velký den pro milovníky americké country music. V zámecké zahradě na Sychrově koncertovala jedna z jejíh legend - Kris Kristofersson!!!

....zároveň probíhal už 12. Muzejní potlach v Jílovém – festiválek, který si už taky získal své návštěvníky i vystupující – mnohé už tradičně. I letos jste tam tedy mohli slyšet a vidět Kamarády Staré řeky, Sešlost, Bandoleros, Avízo, Tony Linharta s Helenou Maršálkovou, duo (proč pořád duo, když jsou tři?) Tornádo, budějickou Blanici, Frantu Hackera, Tuláka Charlieho, Sašu Samotáře... a další a další

7.7. ... opět jedna ze smutných zpráv, které neznat by bylo líp. Proběhlo poslední rozloučení s MEKYM z trhovosvinenské T.S. Suchá olše

8.7. ... začátek nové tradice nebo jenom pokus ? – to byl 1. Česko – slovenský letní country bál pořádaný v Živanicích Severní hvězdou. Sami sobě jste mohli být hudebníky i tanečníky...

... a na campu Horka bylo opět živo. Tentokrát se slavily Sokolovo narozeniny a kamarádi se mu sjeli skutečně z celé republiky (Jihlava, Trutnov, Pardubice, Ostrava, Praha, Chrudim...). Na dárky si mohl Sokol pořídit pomalu náklad'ák a úžasná a pohodová byla nejen ta celá oslava, ale i přináležící procházka Prosetínskými lomy

<https://www.youtube.com/watch?v=SDh1nNgTFc0&feature=youtu.be>

11.7. ... se odebral do věčných lovišť kamarád Zdeněk Neumaier – Šlahoun a na své foukačky už hraje tulákům na nebeských pastvinách

15.7. ... 50 let svého trvání oslavila osada Na Fáberce na osadní louce nad potokem Yukon

.... 35. výroní oheň zapálil i Hádě a jeho parta z T.O. Nevada

... o Kolbigu už jsme se zmiňovali, tak snad jen že to bylo také v tomto termínu

22.7. ... ve Staré Lhotě u Nýrska zahořel již 7. výroční oheň T.O. Karlovci, jemuž předcházela velká páteční zpívaná v Milence

... po zmatcích s přesunem termínů a organizačních osadních potížích se přece jen konal 10. výroční oheň O.T.S. Údolí žab na campu v Pavlovicích u Vlašimi

...Letní hrátky pod patronací T.O. Posel jara proběhly na Horníčkách

A CO BUDE, CO NÁS ČEKÁ...?

... stejně jako zahoří ve stejný den na osadním fleku T.O. Medvědí camp při oslavě 33. výročí osady

12.8. ... na Zud'áku u Lovětína oslaví potlachem své 5. výročí T.O. White Canyon
18. – 19.8. ... bude ve Vladislavské sokolovně probíhat VANDROBRANÍ. Zahraje Žalman a spol., T.E. Band, Alibaba, Falešná karta, A. Jonášová, Přístav, Pavel Pokorný, Choroši, Pekaringo, Promězamě a další a další...

1.8. ... pokud tomu bude počasí přát, na budějickém náměstí nám zase po nějakém čase zahraje Weekend

5.8. ... bude veselo na Salaši. Oheň samozřejmě nebude chybět

... a jak vidno slavností oheň bude hořet i na Veliké řece – a výročí vsutku významné
26.8. ...30. výročí osady oslaví i T.O. Canadian Trappers a to společným ohněm se spojenými osadami Indiana. Na počest kamarádek Jáji a Alenky se vše odehraje na osadě Indiana v Zákupcích – Šidlově

... na říčce Smutné nedaleko Bechyně by se měl odbývat 52 (?) výroční oheň T.O. Černý bizon

.... 60 oslaví sokolovské T.O. Černé tornádo u Bečovských rybníků

...a pozor – po roce se zase blíží sportovní hry Zlaté lebky, jejichž součástí je i kuželkový turnaj. Vyražte tedy k Malši na tábor Eskulapa pod Pořešínem

... ovšem vyvrcholením tramského života této sezony bude 24. Česko – Slovenský potlach. Pořadatelem je T.O. Samotář s šerifem Sašou Samotářem Prokešem, ale spolupořadatelem i další spojené osady a jednotlivci. Toto setkání se bude konat v Rožďalovicích, Viničná Lhota, okres Nymburk. Jeho součástí bude krom jiného i výstava mobilního tramského muzea a sbírka trvanlivých potravin určené pro charitativní účely.

2.9. ... zve T.O. Tygři na 46. Centův oheň pořádaný v černěveském kempu

... sprátené osady Severní vítr a Krinolína mají v plánu potlach na Vosím ranči ve Veřovicích. 9.9. ... Vodáci – pozor. Zase by se měla pouštět voda z Římovské přehrady

a to je pro vás příležitost ke splutí Malše z Říмова do Budvar City

... a komu by bylo této vodymálo, může vyrazit na Starou řeku Berounku, kde Kamarádi údolí Berounky svolávají potlach do Račic – už 82!

16.9. ... Osada Zlaté slunce, spolupořadatel Vandru pod most pořádá tamtéž – ve Skochovicích – slезinu k 90. výročí osady

... anebo na 7. Tramský kotlík, což je soutěž ve vaření na otevřeném ohni. Koná se jako vždy za hospodou ve Mlýnech u Kytlice.

29.9. ... tento víkend bude svátkem pro milovníky dobré muziky. Na Tramské Dublovice vás zvu Rejpal a Kulich z T.S. Salaš do hostince Na nový. Spaní na sále

17.9. ... T.O. Rohani zapaluje 12. výroční oheň v Panenském Týnci

20.9. ... na návštěvu k Nezmarům dorazí Wabi Daněk a M. Dvořáček. Hostovat budou na Malé scéně

23.9. ... Můžete vyrazit buďto na 13. výročí T.O. Decul

zajištěno, nástroje s sebou

29. – 30.9. ... dobře to bude ladit i na Jizerské notě. Na 26. ročník této hudební sešlosti přijedou zahrát Demyha, Jenmy, Shortfingers, Vilém Roubíček + Pishtones. Po ukončení dopolední sobotní Dětské noty pak vystoupí Isara, Nová sekce, Marien, Načas, Poslední vagón a Sem-Tam a také Druhá tráva a Sekvoj z Prahy.

